

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 12 ust. 8 rozporządzenia delegowanego 907/2014 ⁽⁴⁾ ze względu na nieobniżenie korekty ryczałtowej przez Komisję.
- W tym względzie skarżąca podniosła, że Komisja niesłusznie nie uwzględniła faktu, iż trzy ekstrapolacje ryzyka przedstawione przez władze hiszpańskie oraz okoliczność, że prawie wszystkie niedociągnięcia odpowiadały określonym grupom populacji, wskazywały nieproporcjonalny charakter korekty ryczałtowej. W związku z tym Komisja niesłusznie nie zastosowała zmniejszenia przewidzianego w art. 12 ust. 8 rozporządzenia delegowanego 907/2014.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 157, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

⁽³⁾ (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).

⁽⁴⁾ Dz.U. 2014, L 255, s. 18.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2022 r. – Medel/Rada

(Sprawa T-530/22)

(2022/C 418/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejskie stowarzyszenie zawodowe sędziów i prokuratorów (Medel) (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: C. Zatschler, senior counsel, E. Egan McGrath, barrister at law, A. Bateman i M. Delargy, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zatwierdzenia oceny planu odbudowy i zwiększania odporności Polski; oraz
- nakazanie Radzie pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieposzanowania przez Radę do orzecznictwa Trybunału wpływającego z wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), postanowienia z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska (C-791/19 R, EU:C:2020:277); a także naruszenia art. 2 i art. 13 ust. 2 TUE.

Ponadto w ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że Rada przekroczyła swoje uprawnienia w zakresie, w jakim zamierzała ustalić, w jaki sposób Polska powinna zastosować się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w Polsce (zwanej dalej „Izbą Dyscyplinarną”).

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła artykuły 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), zgodnie z ich wiążącą wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że kamienie milowe, na których opiera się zaskarżona decyzja, naruszają artykuły 2 i 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ:

- nadają decyzjom Izby Dyscyplinarnej skutki prawne, zamiast uznać je za nieważne,

- nakładają na sędziów dotkniętych bezprawnymi orzeczeniami Izby Dyscyplinarnej dodatkowe obciążenia proceduralne, wprowadzają niejasność i opóźnienia, gdyż zobowiązują ich do zainicjowania nowego postępowania przed nowo utworzoną izbą Sądu Najwyższego; oraz
 - nie przewidują nawet, że sędziowie ci zostaną, przynajmniej tymczasowo, przywróci do orzekania w oczekiwaniu na wynik ewentualnego ponownego rozpoznania ich sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że kamienie milowe F1G, F2G i F3G przewidziane w zaskarżonej decyzji są niewystarczające do przywrócenia skutecznej ochrony sądowej w Polsce, co stanowi warunek wstępny funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznej. Zaskarżona decyzja narusza zatem art. 20 ust. 5 lit. e) i art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. 2021, L 57, s. 17; sprostowanie Dz.U. 2021, L 410, s. 197) oraz art. 325 TFUE, które wymagają funkcjonowania skutecznego i wydajnego systemu kontroli wewnętrznej.
 4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada naruszyła prawo lub popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2021/241, zatwierdzając kamienie milowe jako „adekwatne ustalenia” pozwalające na zapobieganie korupcji w Polsce, a także jej wykrywanie i eliminowanie.
 5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada nie uzasadniła odpowiednio zaskarżonej decyzji, przez co naruszyła art. 296 TFUE, art. 41 karty praw podstawowych oraz zasady prawa Unii.

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2022 r. – Międzynarodowe Stowarzyszenie Sędziów/Rada

(Sprawa T-531/22)

(2022/C 418/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Międzynarodowe Stowarzyszenie Sędziów (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: C. Zatschler, senior counsel, E. Egan McGrath, barrister at law, A. Bateman i M. Delargy, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zatwierdzenia oceny planu odbudowy i zwiększania odporności Polski; oraz
- nakazanie Radzie pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieposzanowania przez Radę do orzecznictwa Trybunału wpływającego z wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, wyroku z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Polska (System odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów) (C-791/19, EU:C:2021:596), postanowienia z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska (C-791/19 R, EU:C:2020:277); a także naruszenia art. 2 i art. 13 ust. 2 TUE.

Ponadto w ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że Rada przekroczyła swoje uprawnienia w zakresie, w jakim zamierzała ustalić, w jaki sposób Polska powinna zastosować się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w Polsce (zwanej dalej „Izbą Dyscyplinarną”).